

Nr 57.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse af 154 och 156 §§ utsökningslagen; gifven Stockholms slott den 23 februari 1912.

Under åberopande af bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse af 154 och 156 §§ utsökningslagen.

Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Gust. Sandström.

*Bil.***Förslag**

till

Lag**om ändrad lydelse af 154 och 156 §§ utsökningslagen.**

Härigenom förordnas, att 154 och 156 §§ utsökningslagen skola erhålla följande ändrade lydelse:

154 §.

Har ej den, som vunnit kvarstad eller skingsringsförbud, inom trettio dagar, och den, som utverkat reseförbud, inom fjorton dagar efter det öfverexekutors förordnande därom gafs, hos galdenären genom lagsökning sin fordran kraft eller sin talan till domstol instämt eller fullföljer han ej genast eller å föreskrifven tid sin talan, där den hos öfverexekutor eller domstol anhängig är; gånge kvarstaden eller förbudet åter. Har i det fall, hvarom i 148 § skils, borgenär fört klagan mot öfverexekutors utslag, såvidt därigenom betalning ej blifvit honom tillerkänd, må tiden för talans instämmande räknas från den dag hofrättens utslag gafs.

Skall lagsökning eller stämning, hvarom nu är sagdt, delgifvas genom kungörelse i allmänna tidningarna, hafve den, som kvarstaden eller förbudet vunnit, sin rätt förvarat, om första kungörandet skett inom nu stadgad tid och hvad i öfrigt i ty fall föreskrifvet är rätteligen fullgöres.

Där enligt lag eller författning det åligger den, som vill göra viss fordran eller rätt gällande, att utföra sin talan hos myndighet i annan ordning än efter stämning eller genom lagsökning, skall hvad ofvan stadgats om påföljd af underlåtenhet att kräfvat fordran eller instämma eller fullfölja talan äga motsvarande tillämpning i fråga om underlåtenhet att i föreskrifna ordningen anhängiggöra eller fullfölja talan, som nu sagts.

Är den, som kvarstad eller förbud vunnit, enligt stadgande i lag eller författning eller enligt dom eller aftal förpliktad att låta sin talan

af skiljemän pröfvas eller vill han göra gällande sådant anspråk på ersättning på grund af jordbruksarrende, som må allenast genom syn styrkas, åligge honom, vid äfventyr af kvarstadens eller förbudets återgång, att inom tid, som ofvan för talans instämmande stadgats, ej mindre skriftligen påkalla skiljedom eller syn med uppgift i förra fallet å den eller de frågor, om hvilka skiljedom äskas, än äfven, där parterna hvar för sig skola välja skiljemän eller synemän, skriftligen underrätta motparten om sitt val.

156 §.

Pröfvas de omständigheter, som föranledt kvarstad eller förbud, ej vidare vara för handen, må kvarstaden eller förbudet af öfverexekutor häfvas, så ock af domstol, då saken dit instämd är. Väckes eljest, där till vidmakthållande af kvarstad eller förbud förfarande, som i 154 § fjärde stycket sägs, blifvit anhängiggjordt, fråga om återgång af kvarstaden eller förbudet, pröfve öfverexekutor efter omständigheterna, huruvida sådan återgång skall äga rum eller om och på hvad villkor kvarstaden eller förbudet må bestå.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 30 december 1911.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern STAAFF,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve EHRENSVÄRD,
Statsråden: SCHOTTE,
BERG,
BERGSTRÖM,
friherre ADELSWÄRD,
PETRÉN,
STENSTRÖM,
LARSSON,
SANDSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Sandström yttrade:

»I skrifvelse den 11 mars 1910 har Riksdagen anhållit, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga sådant förslag till ändring af eller tillägg till 154 § utsökningslagen, att kvarstad, skingringsförbud eller reseförbud må kunna vidmakthållas äfven genom annan åtgärd än lagsökning eller stämning i de fall, då lagsökning- eller rättegångsförfarande är uteslutet, och särskildt att påkallande i behörig ordning af skiljedom, när sådan är föreskrifven, må vara för ändamålet tillräckligt.

I den motion, som föranledde Riksdagens skrifvelse, framhölls, att stadgandet i 154 § utsökningslagen om återgång af kvarstad, skingringsförbud eller reseförbud, för det fall att ej talan instämdes till domstol eller lagsökning skedde inom viss tid, tydligen hvilade på den förutsättningen, att hvarje fordran eller annat anspråk, för hvars tryggande man

vore berättigad att erhålla kvarstad, skingringsförbud eller reseförbud, skulle kunna göras gällande antingen genom lagsökning eller genom stämning till domstol. Emellertid förekomme ej sällan fall, då dessa former för rättsanspråkets realiserande vore uteslutna. Detta vore förhållandet då genom aftal eller annorledes vore bestämdt, att uppkommande tvister icke finge dragas inför domstol utan skulle afgöras genom skiljemän. Något hinder för utverkande af någon utaf ifrågavarande handräckningsåtgärder förefunnes visserligen ej, men då vederbörande ej kunde göra sin talan gällande genom lagsökning eller stämning, komme den beviljade skyddsåtgärden att inom trettio respektive fjorton dagar förfalla. Han vore därför faktiskt i saknad af det skydd, som lagen afsett att gifva hvarje rättsägare i sådan ställning. Särskildt vid de talrika sjörättstvisterna gjorde sig behof af kvarstad gällande. I certepartier af visst slag vore det emellertid vanligt att bestämmelse intoges om tvists afgörande af skiljemän. I dylika fall vore aflastaren och lastemottagaren följaktligen urständsatta att upprätthålla vidtagen kvarstadsåtgärd, som dock vore oundgängligen nödig för skyddande af deras rätt vid uppkommande tvist. Möjligen funnes äfven andra fall, då omedelbar lagsökning och stämning vore uteslutna, som i förevarande afseende borde uppmärksammas. Härvid afsåges närmast vissa fordringar å bidrag för gäldande af gemensamt haveri. Dessa fastställdes icke genom omedelbar rättegång utan genom dispasch, och kunde här mången gång föreligga behof af kvarstad på den egendom, som svarade för fordringen.

Riksdagen anförde i sin skrifvelse, att rent principiellt sedt det af motionären omförmälda förhållandet väl ej behöfde betecknas såsom i och för sig oegentligt. Själfva skiljeaftalet, där ett sådant föreläge, vore ju en fri viljeakt, därvid parterna finge anses hafva med full insikt om dess konsekvenser mot vinsten af högre skattade fördelar underkastat sig en eller annan med förfarandet förknippad olägenhet. Det erinrades därjämte, att domaren i utöfningen af sin funktion vore strängt bunden af statens lagar, medan skiljemannen i sitt uppdrag hade att mera följa sitt eget omdöme om hvad rätt och billighet kräfver, en olikhet mellan dessa båda former för realisation af ett rättsanspråk — hänskjutande af en tvist till domstol eller till skiljemän — som skulle kunna tänkas göra lagstiftaren mindre benägen att låta en provisorisk säkerhetsåtgärd äga fortfarande bestånd i afbidan på skiljedomens meddelande. De invändningar, som sålunda ur principiell synpunkt möjligen skulle kunna framställas mot motionärens förslag, syntes dock vara af underordnad betydelse i jämförelse med frågans stora praktiska räckvidd. På affärslivets område gör sig i våra dagar i fråga om sättet för lösning af uppkommande tvister gällande

en af många omständigheter beroende, allt större tendens att anlita skiljedomsförfarandet i stället för den offentliga rättsskipningen. Såsom motionären antydt, förekomme till och med understundom, att för den, som ingått ett aftal eller inlåtit sig i en affär, skiljemannaförfarandet därmed faktiskt vore, i händelse af tvist, obligatoriskt. Härvid blefve den af motionären framhållna bristen i det ifrågavarande hänseendet synnerligen framträdande. Så syntes i än högre grad vara förhållandet, där redan enligt lagens stadgande skiljemannaförfarande och ej domstol skall anlitas för föregående pröfning eller slitande af en rättstvist. Huruvida, på sätt motionären förutsatt, äfven annan åtgärd än påkallande af skiljedom borde i det af motionären ifrågasatta hänseendet tillerkännas med stämning eller lagsökning likställd verkan, torde en blifvande utredning ådagalägga.

Öfver Riksdagens ifrågavarande skrifvelse hafva samtliga Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande afgifvit infortrade underdåniga utlåtanden, och hafva därvid vissa befallningshafvande bilagt yttranden från magistrater och utmätningsmän, hvarjämte Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Gäfleborgs län insänt yttrande från handelskammaren i Gäfle.

Hvad angår förslaget att låta påkallande af skiljedom få verkan i förevarande afseende, så hafva i intet af de afgifna yttrandena några betänkligheter häremot framförts. Däremot har i så godt som alla yttrandena vitsordats den allt vidsträcktare tillämpning, som skiljedomsinstitutet särskildt i affärslifvet erhållit, samt framhållits det praktiska behovet af en bestämmelse i angifna riktningen.

Då lagen genom att medgifva verkställighet af skiljedom och genom att i vissa fall till och med föreskrifva användningen af skiljedomsinstitutet synes vilja, praktiskt sedt, jämnställa afgörande genom skiljemän med domstols afgörande, samt förevarande lagrum ju icke lägger något hinder i vägen för vinnande af kvarstad eller förbud till säkerhet för fordran, för hvars fastställande skiljedom skall komma till användning, kan jag ej finna annat än att konsekvensen fordrar att man äfven må kunna genom påkallande i behörig ordning af skiljedom vidmakthålla kvarstad eller förbud, som utverkats. Här föreligger alltså enligt min mening en lucka i lagen, och då det praktiska behovet af bestämmelse i förevarande hänseende synes otvifvelaktigt, anser jag lika med Riksdagen och de hörda myndigheterna en ändring af ifrågavarande lagrum vara i synnerlig grad påkallad.

I åtskilliga af de afgifna yttrandena har framhållits, att för påkallande af skiljedom icke någon form är föreskrifven vare sig i lagen om skiljemän den 28 oktober 1887 eller eljest i lag. Det borde därför för verkan i ifrågavarande afseende uppställas såsom en fordran, att påkallan-

det skett på ett visst sätt t. ex. såsom delgifning af stämning; och har äfven påyrkats, att det för fall, hvarom nu är fråga, borde åläggas den, som vunnit kvarstad eller förbud, att hos öfverexekutor inom den föreskrifna tiden styrka, att påkallande skett. Då enligt nuvarande stadgandet det icke torde åligga parten såsom en omedelbar förpliktelse att styrka det stämning eller lagsökning vederbörligen skett, utan först när motsatsen af motparten göres gällande bevisning i sådant hänseende lärer behöfva föras, synas tillräckliga skäl att med afseende å påkallande af skiljedom meddela annan regel näppeligen föreligga. Det bör vara vederbörande parts ensak att om påkallandet skaffa sig sådan bevisning, att den, då tvist härom uppkommer, kan synas öfverexekutor tillräcklig. Däremot synes lämpligen böra i fråga om formen för påkallandet lämnas sådana regler, att öfverexekutor sättes i tillfälle bedöma hvilket rättsanspråk eller hvilka frågor skiljemannaåtgärden afser. Det torde därför böra föreskrifvas, att påkallande af skiljedom skall ske skriftligen samt att därvid skall meddelas uppgift å den eller de frågor, om hvilka skiljedom äskas.

Under ärendets behandling har äfven ifrågasatts, att stadgande borde meddelas om skyldighet för den, som vill uppehålla kvarstad eller förbud, att i vederbörlig tid vidtaga på honom beroende åtgärder för skiljemannaåtgärdens afslutande, äfvensom att, om skiljedom icke skulle meddelas inom viss tid eller skiljeaftal af annan grund skulle förfalla, därefter inom stadgad tid till domstol instämma sin talan. I det förra hänseendet synes mig böra föreskrifvas, att vederbörande part skall inom samma tid, som för påkallandet skall gälla, utse skiljeman, där det åligger parterna att välja sådan, samt skriftligen underrätta motparten om sitt val. Därmed torde vara tillräckligt sörjdt för att skiljedomsförfarandet kommer ordentligt i gång. Att i öfrigt meddela föreskrifter i fråga om partens skyldighet att vidtaga åtgärder för skiljemannaåtgärdens bringande till slut eller i fråga om påföljden af skiljemannaförfarandets afstannande af ena eller andra anledningen synes mig knappast erforderligt. Reglerna härom skulle dessutom svårligen kunna göras fullt uttömmande och komme i alla händelser att blifva synnerligen obestämda. Man torde därför böra lämna öfverexekutor full frihet att med användande af den honom enligt 156 § utsökningslagen tillkommande befogenhet afgöra, huruvida sådana omständigheter inträdt, att kvarstaden eller förbudet bör gå åter, eller om åtgärden bör bestå.

Såsom redan i Riksdagens skrifvelse antydts, kunna äfven i andra än nu omhandlade fall förekomma, att på grund af särskilda lagbestämmelser användandet af rättegångs- eller lagsökningsförfarandet är uteslutet och sålunda möjlighet enligt nu gällande stadgande att vidmakthålla kvar-

stad eller förbud icke föreligger. Så vidt för rättsanspråkets säkerställande kvarstad eller förbud kan anses vara af praktiskt behof påkalladt, torde samma skäl, som angifvits för rätten att genom påkallande af skiljedom upprätthålla kvarstad eller förbud, gälla äfven i fråga om möjligheten att genom anhängiggörande och fullföljande i den föreskrifna ordningen af nu afsedd talan vidmakthålla sådan åtgärd. Såsom exempel på rättsanspråk, för hvilkas realiserande särskild ordning är föreskrifven, kan nämnas fattigvårdssamhälles fordran, enligt 29 § 2 mom. i nådiga förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871, på ersättning för lämnad fattigvård samt sådant anspråk, som enligt 18 § i lagen angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete den 5 juli 1901 lifrättagare för där omnämnda fall kan göra gällande mot arbetsgifvare eller dennes storbhusdelägare. Hit torde äfven böra räknas ersättningsanspråk, hvilka enligt bestämmelser i sjölagen skola i händelse af tvist utredas genom dispaschör. Visserligen lärer verkställighet ej kunna sökas omedelbart å dispasch, och är följaktligen den, som i dispasch tillerkänts visst belopp, nödgad att, om betalning ej godvilligt sker, instämma sin talan till domstol, men då i praxis talan, som skolat genom dispaschör utredas men som icke desto mindre blifvit direkt till domstol instämd, plägat afvisas, synes all anledning föreligga att i förevarande hänseende likställa dylika anspråk med de förutnämnda. Att i alla dessa fall, särskildt det sistberörda, möjligheten att vinna kvarstad till säkerhet för det ifrågavarande anspråket kan vara af praktisk betydelse, synes otvifvelaktigt. Jag finner följaktligen, att i dessa fall anhängiggörande och fullföljande af talan i den särskilda ordningen bör äga motsvarande verkan som instämmande och fullföljande i vanlig ordning af talan till domstol. Den bestämmelse, som sålunda är nödig, anser jag lämpligen böra erhålla en allmän affattning, sålunda att den kommer att gälla för det fall att det enligt lag eller författning åligger den, som vill göra viss fordran eller rätt gällande, att utföra sin talan hos myndighet i annan ordning än efter stämning eller genom lagsökning. Där alltså för realisering af visst rättsanspråk ett särskildt förfarande väl kan komma till användning, men det därjämte står vederbörande öppet att utföra sin talan vid domstol, skall för sådant fall i fråga om möjligheten att vidmakthålla kvarstad eller förbud gälla hvad nu är stadgadt. Härigenom uteslutes t. ex. möjligheten att, såsom i ärendet af vissa Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande ifrågasatts, genom anhängiggörande af talan jämlikt lagen den 26 april 1907 om handräckning för fordrans utfående kunna vidmakthålla någon af ifrågavarande åtgärder. Men tillräcklig anledning att tillerkänna anhängiggörande af sådan talan verkan i detta hänseende torde väl ej heller föreligga.

I öfverensstämmelse med hvad jag nu anført har jag låtit inom justitiedepartementet upprätta förslag till lag om ändrad lydelse af 154 § utsökningslagen».

Föredraganden uppläste härefter det upprättade lagförslaget, hvilket skulle såsom bilaga fogas vid detta protokoll, samt hemställde, att lagrådets utlåtande öfver förslaget måtte för det ändamål, § 87 regeringsformen omförmäler, genom utdrag af protokollet inhämtas.

Till denna af statsrådets öfriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

Israel Myrberg.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 154 § utsökningslagen.

Härigenom förordnas, att 154 § utsökningslagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

Har ej den, som vunnit kvarstad eller skingringsförbud, inom trettio dagar, och den, som utverkat reseförbud, inom fjorton dagar efter det öfverexekutors förordnande därom gafs, hos gäldenären genom lagsökning sin fordran kräft eller sin talan till domstol instämt eller fullföljer han ej genast eller å föreskrifven tid sin talan, där den hos öfverexekutor eller domstol anhängig är; gånge kvarstaden eller förbudet åter. Har i det fall, hvarom i 148 § skils, borgenär fört klagan mot öfverexekutors utslag, såvidt därigenom betalning ej blifvit honom tillerkänd, må tiden för talans instämmande räknas från den dag hofrättens utslag gafs.

Skall lagsökning eller stämning, hvarom nu är sagdt, delgifvas genom kungörelse i allmänna tidningarna, hafve den, som kvarstaden eller förbudet vunnit, sin rätt förvarat, om första kungörandet skett inom nu stadgad tid och hvad i öfrigt i ty fall föreskrifvet är rätteligen fullgöres.

Där enligt lag eller författning det åligger den, som vill göra viss fordran eller rätt gällande, att utföra sin talan hos myndighet i annan ordning än efter stämning eller genom lagsökning, skall hvad ofvan stadgats om påföljd af underlåtenhet att kräva fordran eller instämma eller fullfölja talan äga motsvarande tillämpning i fråga om underlåtenhet att i föreskrifna ordningen anhängiggöra eller fullfölja talan, som nu sagts.

Är den, som kvarstad eller förbud vunnit, enligt stadgande i lag eller författning eller enligt dom eller aftal förpliktad att låta sin talan

af skiljemän pröfvas, åligge honom, vid äfventyr af kvarstadens eller förbudets återgång, att inom tid, som ofvan för talans instämmande stadgats, ej mindre skriftligen påkalla skiljedom med uppgift å den eller de frågor, om hvilka skiljedom äskas, än äfven, där parterna hvar för sig skola välja skiljemän, skriftligen underrätta motparten om sitt val.

*Utdrag af protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd onsdagen den
14 februari 1912.*

Närvarande:

Justitieråden SUNDBERG,
BORGSTRÖM,
SKARSTEDT,
Regeringsrådet ERNBERG.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 30 december 1911, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle, för det ändamål § 87 regeringsformen omförmåler, inhämtas öfver ett inom justitiedepartementet upprättadt förslag till lag om ändrad lydelse af 154 § utsökningslagen.

Det remitterade förslaget, som finnes bilagdt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits af byråchefen för lagärenden Gustaf Appelberg.

Lagrådet yttrade:

Med den affattning, som gifvits åt det föreslagna tredje stycket af ifrågavarande lagrum, torde, såsom af departementschefen framhållits, det däri intagna stadgandet vinna tillämpning beträffande, bland annat, påkallande af dispasch. Däremot kan hvarken därunder eller under det föreslagna fjärde stycket inrymmas påkallande af syn till styrkande af anspråk på ersättning, som på grund af jordbruksarrende göres gällande af jordägaren eller arrendatorn, vare sig allmänna nyttjanderättslagen är att tillämpa eller lagen den 25 juni 1909 om arrende af viss jord å landet inom Norrland och Dalarne skall lända till efterrättelse. Det är emellertid otvifvelaktigt, att kvarstad eller förbud kan beviljas för ersättningsanspråk, hvarom nu sagts, likaväl som för annan påstådd fordran; och bestämmelser, hvilka möjliggöra vidmakthållandet af kvarstad eller förbud, som så-

lunda vunnits, synas ej vara mindre behöfliga än föreskrifter för de i förslaget afsedda fall.

Då genom åtgärd, som omförmäles i det föreslagna fjärde stycket, eller genom påkallande af syn, hvarom nyss sagts, kvarstad eller förbud vidmakthållits men det sålunda inledda förfarandet af en eller annan anledning afstannar, bör visserligen detta icke i och för sig utgöra skäl till kvarstadens eller förbudets återgång; men det kan å andra sidan icke gå för sig att under alla förhållanden låta kvarstaden eller förbudet bestå. Lämpligast synes vara, att öfverexekutor äger full frihet att, då fråga väckes om återgång af kvarstaden eller förbudet, efter omständigheterna i det föreliggande fallet afgöra, huruvida kvarstaden eller förbudet skall upphöra eller fortfarande äga bestånd. Befogenhet härtill torde icke, såsom i departementschefens yttrande förutsättes, tillkomma öfverexekutor enligt stadgandet i 156 § utsökningslagen, alldenstund detta lagrum medgifver rätt till häfvande af kvarstad eller förbud allenast i det fall att de materiella förutsättningarna för kvarstaden eller förbudet icke vidare förefinnas. Det lär för denskull vara erforderligt att i lagen uttryckligen inrymma rätt åt öfverexekutor i angifvet hänseende, vare sig genom någon jämkning af ordalagen i 156 § eller genom tillägg till förevarande §.

I öfrigt lämnades förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet

Erik Ölander.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 23 februari 1912.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern STAAFF,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
BERG,
BERGSTRÖM,
friherre ADELSWÄRD,
PETRÉN,
STENSTRÖM,
LARSSON,
SANDSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Sandström anmälde lagrådets genom utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden den 30 december 1911 inhämtade utlåtande öfver upprättadt förslag till lag om ändrad lydelse af 154 § utsökningslagen.

Efter att hafva redogjort för utlåtandets innehåll anförde föredraganden:

»Hvad lagrådet anmärkt i fråga om behöfligheten af bestämmelser, hvarigenom påkallande af syn erhåller verkan i nu ifrågavarande hänseende, tordé böra föranleda införande i förslaget af stadgande i sådan riktning, och synes med hänsyn till den likhet, syneförfarandet erbjuder med skiljemannaförfarandet, det nya stadgandet lämpligen böra sammanföras med den i fjärde stycket af förslaget upptagna bestämmelsen.

I öfverensstämmelse med den mening jag vid lagförslagets remitterande yttrade har lagrådet uttalat att om, efter det skiljemanna- eller syneförfarande för vidmakthållande af kvarstad eller förbud vederbörligen

igångsatts, förfarandet skulle af en eller annan anledning afstanna och i anledning häraf skulle väckas fråga om återgång af kvarstaden eller förbudet, öfverexekutor lämpligen borde äga full frihet att efter omständigheterna i det föreliggande fallet afgöra, huruvida kvarstaden eller förbudet skulle upphöra eller fortfarande äga bestånd. Sådan befogenhet anser emellertid lagrådet icke enligt nuvarande lydelsen af 156 § utsökningslagen tillkomma öfverexekutor. Det synes mig visserligen fortfarande, som detta lagrum borde kunna tolkas så vidsträckt att därigenom gifves öfverexekutor befogenhet i nu berörda hänseende; men finner jag mig dock med hänsyn till den ståndpunkt i frågan, som lagrådet intagit, och då det ju i alla händelser endast kan vara till fördel att denna öfverexekutors befogenhet uttryckligen uttalas, icke böra motsätta mig upptagande i lagen af en bestämmelse, hvarigenom öfverexekutors rätt i detta hänseende fastslås. Sådan bestämmelse anser jag lämpligast böra införas i 156 § utsökningslagen.

I enlighet med hvad jag nu nämnt har jag låtit inom justitiedepartementet omarbета förslaget samt däri göra tillägg rörande ändring af 156 § utsökningslagen.

Jag torde slutligen få erinra, att i det förslag till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen, som genom nådig proposition af den 19 januari 1912, nr 22, förelagts Riksdagen till antagande, de i 154 och 156 §§ af nu gällande utsökningslag upptagna stadganden gifvits paragrafbeteckningarna 188 och 190. Därest båda lagförslagen anses af Riksdagen böra godkännas, torde alltså vara nödigt att vissa jämkningar vidtagas i förslagen för att bringa dem i öfverensstämmelse med hvarandra.»

Föredraganden uppläste härefter ifrågavarande förslag till lag om ändrad lydelse af 154 och 156 §§ utsökningslagen samt hemställde, att förslaget måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom nådig proposition föreläggas Riksdagen till antagande.

Till denna af statsrådets öfriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle till Riksdagen aflätas nådig proposition af den lydelse bilagan vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet

Hjalmar Nyman.